denne lille Anmeldelse føjes til hendes sidste Værk, skal forhaabentlig ingen Uro vække, men kun hviske hen over Graven som en beundrende og vemodsfuld Tanke.

Anne-Charlotte Leffler (Dssa di Cajanello).

Nærmest „Den Bergtagne" fremtræder Anne-Charlotte Lefflers „*Kvindelighed og Erotik*".

Hendes Værk har ganske vist ikke den aandfulde Højde, som Fru Benedictsons, men det har til Gjengjæld mere af Jordlivets naturlige Varme. Ogsaa her er en nordisk Natur stillet ligeoverfor en sydlandsk Folketype; men istedenfor at det mandlige Individ i „Den Bergtagne" omspinder Kvinden med Dæmonikens fintvirkede, men derfor lige fastsnærende Garn, gaar i „Kvindelighed og Erotik" den italienske Fyrste Naturens lige Vej — fra Hjerte til Hjerte — og drager hende med sig ind i den Sanselighedens Region, hvor han selv bevæger sig.

Det er interessant at se, hvorledes disse to højtstaaende, af samme Nation udgaaede Forfatterinder har vidst at lægge tilrette „le commencement de la fin" i sit Stof. Thi som vi i „Den Bergtagne" straks møder det kolde Pust af Tilintetgjørelsen, slaar Livets og Sundhedens friske Strøm imod os fra det dannede borgerlige Hjem i „Kvindelighed og Erotik", hvor Alle opoffrende og pligttro gaar omkring og giver sig hen i at skabe Glæde for andre.

I hendes rolige, kvindelige Færd øjner man kun Godheden, og der er intet, som giver Vink om den mægtige Eros, hun bærer i sin Natur. Alligevel er det hendes kvindelige Væsen med dets store Evner til Hengivelse, som danner Grundvolden for den Kamp, hun gaar imøde, og for dens sejrende Udgang.

Det er, som sagt, ikke Hensigten med disse Anmeldelser at give en detaillerende Bedømmelse af Historien, men kun at fremhæve de Hovedtræk, som er bestemmende for dens Ide.

Naar altsaa Forfatterindens Hensigt har været at vise os en kvindelig Eros i fuld Udvikling — efter sine egne Love, da har hun gjort det mesterligt. Hun har vist os en ung Kvinde, som idet hun gjennem Kjærligheden først bliver sig helt bevidst, ogsaa hengiver sig helt i den — uden Samfundets Tilladelse